

MELANIE C

Kaikki mitä olen

MINUN TARINANI

MINERVA

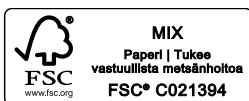
MELANIE C

MELANIE C

Kaikki mitä olen

Englannin kielestä käänäny
Jere Saarainen


minerva
MINERVA KUSTANNUS
HELSINKI



www.minervakustannus.fi

Englanninkielinen alkuperäisteos: *Melanie C. Who I Am*

First published by Welbeck in 2022

Copyright © Red Girl Productions Limited, 2022

Melanie Chisholm has asserted her right under the Copyright, Designs and Patents Act, 1988, to be identified as Author of this work.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior permission of the copyright owners and the publishers.

Suomenkielinen laitos

© Minerva Kustannus, 2023

Minerva Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Suomennos: Jere Saarainen

Kannen kuva: Matt Holyoak

Ulkoasu ja taitto: Superfantastic ja Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-375-795-0

Painettu EU:ssa

Johdanto

On kesä 2021, piipahdan lähikaupassa. Olen juuri alkanut pohtia, pitäisikö minun kirjoittaa kirja – tämä kirja, jota pitelet käsissäsi. Ajatus kirjasta ja kaikkien elämää lähes puolitoista vuotta hallinnut koronapandemia saavat minut pohtimaan elämäni tavoilla, joihin minulla ei ole aiemmin ollut aikaa eikä tilaa. Koronavirusepidemian vuoksi säädettyistä rajoituksista on alettu luopua minun asuinseudullani Pohjois-Lontoossa, jonne muutin 90-luvun alussa. Ilmassa on uuden odotusta.

”Alkaako elämäsi nyt vihdoinkin muuttua hieman normaalimmaksi?” kysyy myyjä kassatiskin takaa. Vihannesostoksia maksaessani tajuan: ”Totta puhuen elämäni on ollut kaukana normaalista siitä lähtien, kun täytin 22 vuotta.”

Hermostus, epäilykset ja epävarmuuteni nousivat pintaan, kun aloin harkita tarinani kertomista. Kuka tahtoi lukea minusta? En minä ole mielenkiintoinen ihminen. Miksi ketään kiinnostaisi? Minkä takia kuvittelen, että minulla olisi mitään sanottavaa?

Elämäni yksityiskohtainen tarkastelu myös pakottaisi minut palaamaan moniin tuskallisiin muistoihin. Olin vastikään haastanut brittiläisiä juorulehtiä oikeuteen puhelimeni salakuuntelusta ja joutunut samassa yhteydessä lukemaan satoja vanhoja lehtileikkeitä. Minusta 90-luvulla ja 2000-luvun alussa kirjoitetut artikkelit saivat minut vajoamaan moneksi päiväksi synkkiin ajatuksiin. Jo muistelmateoksen tiettyjen lukujen

hahmotteleminen voisi aiheuttaa saman. Pystyisinkö kohtaamaan nuo hetket? Selviäisinkö niistä?

Huomioon on otettava sekin, että omaelämäkerran julkaiseminen herättää myös lehdistön kiinnostuksen. Viimeisten kolmenkymmenen vuoden tunkeileva mediahuomio oli tehnyt minusta vähintäänkin onnettoman, ja pahimmillaan se oli saanut minut voimaan erittäin huonosti. Tahtoisinko saada taas osakseni niin suurta huomiota? Tahtoisinko jälleen kerran asettaa itseni alttiiksi kaikelle sille huomiolle ja spekulatiolle?

Seuraavaksi aloin miettiä, mitä hyötyä kirjan kirjoittamisesta voisi olla sekä minulle että myös muille ihmisille. Yksi palkitsevimmista puolistä lauluntekijän ja muusikon työssä on mahdollisuus vaikuttaa muihin ihmisiin. Olen saanut musiikkini kuuntelijoilta uskomattoman hienoja viestejä. Jotkin kirjoittamani kappaleet ovat auttaneet ihmisiä huomaamaan, etteivät he olekaan yksin ajatustensa kanssa. En ole terapeutti, parantaja enkä lääkäri, mutta ehkä tämä kirja voisi tuoda ihmisille lohtua, valonpilkahduksen pimeyteen.

Jo siksi kannattaisi yrittää.

Spice Girlsin vuonna 2019 tekemä Spice World -paluukiertue muutti perinpohjaisesti suhtautumistani moniin asioihin. Se myös sai minut entistä vahvemmin harkitsemaan omaelämäkerran kirjoittamista. Kun seisoin lavalla illasta toiseen ja näin sadat tuhannet ihmiset, jotka olivat tulleet katsomaan keikkaamme, aloin vihdoinkin ymmärtää ja arvostaa saavutuksiamme. *Minun* saavutuksiani. Ennen Spice World -kiertuetta Sporty Spicen rooliin palaaminen huolestutti minua kovasti. Nykyään ajattelen toisin, mutta vielä silloin en ollut varma, pystyisinkö siihen. Minulla oli ollut 20 vuotta hyvin ristiriitainen suhde lisänimeeni ja bändiini, joka oli antanut mutta myös ottanut niin paljon.

Kiertueen aikana aloin kuitenkin ymmärtää, miten kovasti me viisi olimme ahkeroineet Spice Girlsin menestyksen eteen. Vastoin odotuksia olimme saavuttaneet paljon. Kun perustimme bändin, meille kerrottiin, etteivät tyttöbändit voi menestyä. Tytöt eivät ostaisi tyttöjen tekemää musiikkia, lehdet eivät tekisi meistä kansijuttuja, emmekä voisi mitenkään myydä areenaa loppuun, stadioneista puhumattakaan. Tiesimme, että se oli täyttä roskaa, ja halusimme entistä kovemmin näyttää kaikille. Esiinnyimme areenoilla ja stadioneilla, ja kuvamme painettiin

lukemattomien lehtien kansiin. Rikoimme ennätyksiä ja teimme historiaa. Emme keksineet ”Girl Power” -käsitettä itse, mutta mielestäni onnistuimme välittämään ilmauksen, ideologian ja kulttuurin sisällön kokonaisuudelle nuorisosukupolvelle, joka on sittemmin ollut mukana monessa ilmiössä, kuten #TimesUp ja #MeToo. Siitä olen erityisen ylpeä.

Spice Girls oli maailmanlaajuinen ilmiö, ja olen hyvin kiitollinen, että sain olla siinä mukana. Spice World -kiertueella sain tilaisuuden juhlistaa saavutuksiamme ja hyväksyä kaikki eri roolini: Sporty Spice, Mel C, Melanie C, Melanie Jayne Chisholm. Minun oli aika arvostaa itseäni joka suhteessa. Jopa kaikkein kelvottomimpia piirteitäni!

Kiertue auttoi ymmärtämään, etten muutu Sporty Spiceksi, koska hän ei ole pelkkä roolihahmo. Hän on osa minua ja on aina ollut. Olen ollut Sporty Spice siitä lähtien, kun viiletin ympäri kotikulmia pienellä sinisellä Raleighin pyörällä, vaaransin henkeni ja terveyteni kiipeilytelineessä temppeulemalla ja näytin pojille, ettei minua voinut pompotella. Meillä oli alusta asti tosi vähän rahaa ja vanhempien eron jälkeen vielä vähemmän. Se teki minusta sitkeän ja kunnianhimoisen mutta myös vähän yksinäisen.

Niin pitkään kuin muistan, olen halunnut tulla joksikin. Olla joku, jolla on merkitystä. Joku, joka erottuu joukosta.

Halusin ja *tarvitsin* huomiota, ja ymmärsin jo hyvin nuorena, että saisin sitä esiintymällä.

Huomiolla ja ihailulla oli kuitenkin hintansa. Sain kaiken haluamani, mutta olin yksinäisempi kuin koskaan. Sairastuin – niin fyysisesti kuin henkisesti.

Mutta selviydyin.

Aloin uskoa, että ehkä tarinani olisi kertomisen arvoinen. Vaikka menettäisin jotain, hyviä puolia saattaisi olla enemmän.

Kaikki mitä olen on tarina rikkinäisen perheen rikkinäisestä työstä, joka kursii itsensä kokoon vimmaisesta menestyksennälän voimalla. Tarina kertoo, kuinka tavallisen kaupungin tavallinen tyttö saavutti tavattomia asioita kaikkien odotusten vastaisesti. Tämä on tarina monista saavutuksiin liittyvistä huippuhetkistä mutta myös vastoinkäymisistä. Se kertoo onnistumisista ja harmituksesta, rakkaudesta ja menetyksestä. Monista hämmennyksen ja myös valaistumisen hetkistä, kun olen yrittänyt ymmärtää ja hyväksyä itseni.

Tie itseni hyväksymiseen ja itseni rakastamiseen on ollut kuoppainen, ja tiedän, että elämä voi vetää maton jalkojen alta hetkenä minä hyvänsä. Olen yhä matkalla mutta tiedän, etten ole yksin. En ymmärrä vielä kaikkea, mutta olen kai saanut joitain juttuja selvitettyä. En kaikkea, mutta muutaman jutun sentään.

Tämän kirjan sivuilla kerron, mitä haluan ihmisten tietävän itsestäni, Melanie Chisholmista. Tahdon jakaa lukijoille voimaa ja positiivisuutta (ja toivottavasti matkan varrelle sattuu myös hauskoja hetkiä, koska nauraminen on hemmetin tärkeää).

Jos haluaa ymmärtää minua, täytyy tietää totuus. Tai ainakin minun totuuteni. Tämä kirja on minun totuuteni. Minun tarinani.

Tällainen minä olen.

Meni jonkin aikaa ennen kuin opin hyväksymään tuon kaiken, olemaan ylpeä elämästäni, ymmärtämään, että minulla on kiinnostava tarina. Kirja kertoo elämästä, joka on kaukana normaalista. Tämä on tarina siitä, kuka olen ja miten olen sellaiseksi tullut. Olennaisinta on, miten päätin *itse*, kuka olen, enkä antanut muiden määritellä minua.

Tarina on pohjimmiltaan hyvin inhimillinen ja osoittaa, miten täydellisen yksinäinen ihminen voi olla jopa väkijoukon keskellä. Materiaaliset rikkauudet eivät korvaa henkisen hyvinvoinnin köyhyyttä. Vaikka saavuttaisi kaikki tavoitteensa, ei välttämättä silti ole mitään, mitä todella tarvitsee.

Näyttää siltä, että aion kertoa tarinani.

Toivon, että olen tehnyt oikean päätöksen.

Se selvinnee myöhemmin.

Prologi

On vuosi 1988 ja kevät. Olen neljätoistavuotias ja menossa seuraavana päivänä Kirkbyyn suuriin Allied Dancing Associationin tanssikilpailuihin. Kisat pidetään mummini kodin lähellä Kirkby Suitessa, brutalistisessa monitoimitalossa, kuten kaikki tärkeimmät kilpailumme.

Voitto merkitsisi minulle valtavan paljon. Enemmän kuin Liverpool FC:n ja Madonnan julisteet huoneeni seinällä. Enemmän kuin INXS:n *Kick*-kasetti, jota kuuntelen jatkuvasti. Enemmän kuin kultainen Tomahawkin pyöräni. Jopa enemmän kuin suurin ylpeyden ja ilon aiheeni, kirkkaanpunainen Toshiba kasettimankka, joka on kunniapaikalla huoneeni ikkunalaudalla.

Tiedän, että pystyn siihen – minun täytyy vain tehdä lujasti töitä.

Niinpä harjoittelen. En kuitenkaan tyydy tavalliseen treenaamiseen. Toistan liikesarjaa kerta toisensa perään. Olohuoneessa mahtuu hädin tuskin kääntymään, mutta jatkan siitä huolimatta pienessä nurkkauksessa sohvan ja nojatuolin välissä. Hitaasti, tuskallisen hitaasti, hion täydelliseksi jokaisen käden liikkeen, pään keikauksen ja jalan asennon. Hymyilen, katson ylös, räpäytän silmiä ja hengitän, teen kierron, käännyin, hymyilen leveämmin.

Kaverit soittavat ja pyytävät ulos, pikkuveljeni Paul yrittää tulla katsomaan *A-Teamia*. On lauantai ja olen lapsenvahtina, koska äiti on keikalla. En kuitenkaan lopeta. En voi. Veli pyörittelee silmiään ja poistuu lannistuneena.

Hion askelia olohuoneessa tuntikausia, kunnes ne sujuvat täydellisesti.
Kello tulee kuusi. Kahdeksan. Kymmenen.

Lopulta lysähdän voipuneena sänkyyn.

Sunnuntai. Voitan kilpailun. Virnistän leveämmin kuin koskaan ja kohotan ylpeänä mitalin ylös samalla kun ihmiset taputtavat ja hurraavat. Jokin minussa naksattaa vaistomaisesti, kun seison siinä juhlimassa voittoani: kun näkee vaivaa, saa ansionsa mukaan. Kylvä siemenet, korjaa sato. Syy ja seuraus.

Tämä on varhaisin muistoni siitä, kuinka perfektionismi määritti tekemisiäni. Niin hyvässä kuin pahassa.

Äärimmäinen itsekuri voi tuoda menestystä, mutta myös koitua ihmisen kohtaloksi.

Se meinasi koitua myös minun kohtalokseni. Läheltä piti, mutta selvisin.

ENSIMMÄINEN LUKU

Never Be the Same Again

Minulla on lapsuuskuvia eräältä juhlapäivältä. Ne on otettu katujuhlissa kuningattaren hopeariemujuhlan kunniaksi. On maanantai 6. kesäkuuta 1977. Olen kolme ja puoli.

Yhdessä kuvassa ylläni on lyhyt punainen takki, jossa on valkoiset kaulukset ja napit, valkoiset polvisukat, valkoiset kengät ja päässä kallessaan pieni punainen teräväkärkinen muovihattu. Pitelen lippua, jonka keskellä on kuningattaren kasvokuva. Taustalla äiti ja Alice-mummi tarkkailevat minua kuistilta.

Kasvoillani loistaa suuri suloinen hymy.

Seuraavassa kuvassa istun lapsikatraan kanssa jonkun autotallissa suuren pöydän ääressä. Pöytä notkuu sipsejä, leivoksia ja nakkipiiloja. Sinä päivänä Britanniassa järjestettiin 4 000 katujuhlia hallitsijamme 25-vuotisen valtakauden kunniaksi. Pahvilautaset ja -kupit olivat punaisia, valkoisia ja sinisiä. Herran siunausta Yhdistyneelle kuningaskunnalle. Rajauksen ulkopuolella olisi näkynyt ikkunoihin ja lyhtypylväisiin ripustettuja brittilippuja. Isät joivat tölkestä Skol-olutta, ja äideillä oli Blue Nun -punaviinipulloja. Lapset siemailivat Cherryadea, Dandelion & Burdockia ja vaniljasoodaa.

70-luvun kuvasto: Sipsipussi ja lämmintä väljähtynyttä Coca-Colaa pubin parkkipaikalla. Fordin Cortina- ja Capri-malleja. WHSmith-kioskin irtokarkkeja ja jalkapallotarroja. *Grange Hill* -lastenohjelman Benny. *Benny Hill Show*. *Jim'll Fix It* ja *Top of the Pops*, Chopper-prätkeä, kengurupalloja,

Tähtien sota ja *Star Trek*. Punk ja disko. Danny ja Sandy. Luke ja Leia. Jojot, ruutuhyppely, hulavanteet, marmorikuulat, conkers-peli, pehmikset, päivänkakkaraseppeleet, lankapuhelimet, nukkamatot, Atari. *Beano*-sarjakuvat ja *Blue Peter* -lastenohjelmat. Leveät lahkeet, korkeapohjaiset kengät ja laavalamput. ”Night Fever”, ”Dancing Queen”, ”Don’t Stop ’til You Get Enough”. Ilmaukset *Can you dig it?*, *Cool* ja *Far out*. Margaret Thatcher. Kylmä sota. Desimaalijärjestelmä. Ei turvavöitä autoissa eikä kypäriä päässä. Kaivosmiehet lakossa, samoin satamatyöntekijät. Tupakointia ulkona, sisällä, autoissa, toimistoissa, kouluissa ja busseissa. Tupakointia kaikkialla ja kaiken aikaa. Kesät olivat kuumia 70-luvulla, erityisesti vuonna -76, ja leikimme ulkona jo ihan pieninä jopa pimeälläkin. Se oli ankaa mutta hyvää aikaa. Viattomuuden aikaa – ainakin minulle.

On upeaa nähdä, miten onnellinen olen noissa kuvissa, jotka on otettu ennen filtereiden ja kuvankäsittelyn aikaa. Tuo käsittelemättömänäkin leveä, viaton ja mutkaton hymy säteilee minulle sieltä asti, neljän vuosikymmenen takaa.

Katselen noita kuvia joskus muistaakseni, miltä näytin, kun olin aidosti turvassa ja onnellinen. Olin kolme- ja puolivuotias Melanie Chisholm, ja asuin äitini ja isäni kanssa Merseysiden Rainhillissä osoitteessa Kendal Drive 13.

Hopeariemujuhla on viimeinen muistoni minusta, äidistä ja isästä yhdessä. Se oli viimeinen kerta, kun sain kokea jotain, mikä oli siihen aikaan suurimmalle osalle läpeensä normaalia: perheen. Ei asumus- eikä avioeroa, ei sisaruspuolia uudesta tai vanhasta liitosta. Vain äiti, isä ja Melanie.

Kuvan lapsi ei sitä vielä tiennyt, mutta hänen elämänsä oli muuttumassa tunnistamattomaksi. Ja hän muuttuisi sen mukana.

• • •

Haluan ajatella, että elämäni ennusmerkit vaikuttivat lupaavilta jo ennen kuin olin pilke äitini silmäkulmassa. Äitini Joan Tuffley ja isäni Alan Chisholm tapasivat 1. marraskuuta 1969 Liverpoolissa osoitteessa Mathew Street 10.

Kaikki liverpoolilaiset tajuavat heti, mistä puhun: Cavern Clubista, Beatlesin synnyinsijasta ja merseybeatin kodista. Tuossa kosteassa

hämärässä kellarissa oli matala tiilikatto ja tahmaiset lattiat, ja sieltä ponnistivat tähteyteen Paul, Ringo, George, John sekä Cilla ja Gerry, ja myöhemmin siellä vetivät legendaarisia keikkoja Mick ja Keef, Elton ja Freddie.

Cavern oli kuumiin menomesta svengaavalla 60-luvulla, kun isä ja äiti pukivat parhaat ylle ja lähtivät viettämään iltaa. Kun he tanssivat Elviksen, Sly and the Family Stonen ja Fab Fourin tahtiin, yhteinen kaiveri esitteli heidät toisilleen.

Joan ja Alan pitivät toisistaan ja kihlautuivat 25. huhtikuuta 1970.

Kesäkuussa 1971 he ostivat pienen neljän huoneen paritaloasunnon Rainhillistä, jota pidettiin vähän parempana alueena, ainakin verrattuna niihin Liverpoolin pieniin kehyskuntiin, joista vanhempani olivat kotoisin. Isä oli lähtöisin Kirkbystä, ja äidin perhe asui Huytonissa, vaikka olikin alun perin Toxtethista. Ne olivat rankkoja paikkoja.

Sekä äitini että isäni olivat tyypillisiä työväenluokkaisia ihmisiä. Äidin isä, Vincent-pappa, oli kiinteistöhoitaja ja Alice-mummi työskenteli Littlewoods-kaupassa. Äidin isovelji Victor sai palkkansa Liverpoolin kaupungilta ja pikkuveli Alan oli ammatiltaan auton asentaja.

Isän sukulaiset olivat katolisia liverpoolilaisia, ja osa heistä työskenteli satamassa ja osa kaupoissa. Kutsuimme isän äitiä nimellä Nannie Kay eli Kay-mummi, ja hän toimi kirkbyläisen leipomon myymäläpäällikkönä eläkeikänsä asti. Hän tosin pitkästyi eläkeläisen elämään ja päätti vielä mennä töihin liverpoolilaiseen paperikauppaan, jonne hän matkusti junalla joka päivä 75-vuotiaaksi asti. 54-vuotiaana syöpään kuollut William-pappa (eli Billy) teki uransa Nethertonissa English Electricillä. Hänen täytyi ahertaa viikon jokaisena päivänä elättääkseen perheensä. Lynne-tädillä oli kampaamo Evertonin kotikenttää Goodison Parkia vastapäätä (buu!). Täti pyörittää liikettään edelleen, vaikka on jo reippaasti yli 70-vuotias.

Kaikki sukulaiseni ovat olleet ja ovat edelleen kovia tekemään töitä siksi, että muuten he eivät olisi pärjänneet elämässään. Olen perinyt mielenlaatuni heiltä.

Kay-mummi oli hyvin uskonnollinen kahdeksanlapsisen perheen kasvatti. Hän taisi löytää lohtua kirkosta, kun isoisä kuoli hyvin nuorena. Hän ei koskaan aloittanut uutta parisuhdetta. Äidin puolen sukulaiset kävivät toisinaan kirkossa, enkä ole ihan varma, miten suopeasti he

suhtautuivat protestantin ja katolisen liittoon, mutta isä oli aina ollut vähän kapinallinen – hän oli Liverpoolin miehiä, vaikka kaikki hänen sukulaisensa kannattivat Evertonia.

Ja Liverpoolissa Anfieldin ja Goodison Parkin jalkapallostadionit ovat pyhättöjä siinä missä kirkotkin.

Äiti ja isä eivät siis olleet varakkaiden perheiden lapsia mutta tulivat silti hyvin toimeen. Isä työskenteli hissivalmistaja Otisin tehtaalla asentajana ja äiti Liverpoolin keskustassa kiinteistövälittäjänä.

Äidin päivät kuluivat toimistohommissa, mutta eniten hän piti musiikista. Laulajana äiti oli parhaimmillaan.

Pari viikkoa ennen kuin vanhempani tapasivat Cavernissa, äiti oli ollut soulbändinsä Exemptionin kanssa esiintymässä Saksan Karlsruhesa sotilastukikohdan amerikkalaisjoukoille. Kun he menivät naimisiin, äiti kuului uuteen bändiin nimeltä Petticoat & Vine, jonka tulevaisuudennäkymät vaikuttivat lupaavilta. Yhtyettä verrattiin The Mamas & the Papasiin, ja se oli solminut levytyssopimuksen Dusty Springfieldin ja Donna Summerin yhtiön Philips Recordsin kanssa sekä kustannussopimuksen muun muassa klassikkokappaleiden ”The White Cliffs of Dover” ja ”It’s a Long Way to Tipperary” oikeudet omistaneen B. Feldman & Co -kustantamon kanssa.

Petticoat & Vine kutsuttiin esittämään ensimmäinen singlensä *The Harry Secombe Show’hun*, ja bändistä povattiin isointa liverpoolilaismenestyjää Beatlesien jälkeen.

Petticoat & Vinen esitys näytettiin uudelleen Secomben ohjelmassa vanhempieni häöpäivänä. Vastaanotto pidettiin West Derbyn George Henry Lee Social Housessa, missä Vincent-vaari työskenteli puutarhurina. Koko hääseurue sulloutui televisiohuoneeseen, ja äiti istui häämekossaan lattialla katsomassa itseään vastaanottimesta.

Huytonilaiselta työväenluokkaiselta tytöltä oli kova saavutus päästä telkkariin ja tehdä läpimurto muusikkona.

Vaikka ei siitä lopulta ihan läpimurtoa tullut.

Äiti lähti Petticoat & Vinesta ja liittyi myöhemmin uuteen bändiin nimeltä Love Potion. Senkin näkymät vaikuttivat lupaavilta. Bändi solmi levytyssopimuksen Polydor Recordsin kanssa ja sai managerikseen kokeneen Tony Hallin, jolla oli ollut asiakkaita Jimi Hendrixistä Joe Cockeriin. Äiti kävi ihan menestyksen kynnyksellä. Hän oli ollut

kiertueella Harold Melvin & the Blue Notesin, Manhattansin ja Real Thingin kanssa, ja keikkoja riitti, mutta jotain jäi silti puuttumaan.

Se ei kuitenkaan äitiä pysäyttänyt. Hän ei suostunut luopumaan musiikista vaan laulaa edelleen. Joan O'Neill on Liverpoolin seudulla tunnettu ja pidetty laulaja.

Synnyin lauantaina 12. tammikuuta 1974 klo 21.32 Whistonin sairaalassa. Äiti oli ollut keikalla vielä kaksi viikkoa aiemmin. Isä oli päivän töissä. Sähkövoimaloiden työntekijät lakkoilivat siihen aikaan ympäri maata, ja sähköä saatiin vain tiettyinä viikonpäivinä. Eikö tunnukin käsittämättömältä? Eipä sitä koskaan tiedä, mitä tämä hullu maailma tuo tullessaan. Sähkökatkojen takia isä joka tapauksessa työskenteli perjantaista sunnuntaihin, mutta onneksi hänen vuoronsa loppui viideltä illalta ja hän ehti hyvin paikalle todistamaan minun ja paksujen mustien hiuksieni saapumista maailmaan.

Syntymäni oli monessa mielessä ihan tavallinen, mutta eräs yhteensattuma ennusti hyvää tulevaisuutta. Kätilöni omana kätilönä oli ollut Paul McCartneyn äiti Mary, joka oli työskennellyt sairaalassa Paulin lapsuudessa. Siinä oli jälleen yksi Beatles-kytkös, olipa se miten ohut tahansa!

Vanhan lorun mukaan lauantain lapsi ahkeroi elantonsa eteen. Olen myös tyypillinen kauris eli ahkera, omatoiminen ja kurinalainen, joten ei ole yllättävää, että asiat menivät niin kuin menivät. En ole koskaan jättänyt mitään puolitiehen.

Varhaisimpiin muistoihini Kendal Drivelta liittyy 60- ja 70-luvun musiikkia: Stevie Wonderia, Tina Turneria, Rolling Stonesia ja tietenkin Beatlesia, mutta myös äidin bändien soundia. Meillä pyöri parrakkaita kundeja kitarat olalla treeneissä, koesoitoissa tai juttelemassa biiseistä iltamyöhään. He kokoontuivat mustalle tekonahkasohvalle olohuoneeseen, jossa oli tummanpunaiset verhot, tumman sinapinkeltaiset tapyt ja kuivakukkia vaasissa huushollin suuren ylpeydenaiheen, näyttävän ruskean tiilitakan, edessä.

Kasvoin kaiken tuon musiikin keskellä, ja siksi esiintyminen veti luonnollisesti puoleensa.

Ensirakkauteni ei kuitenkaan ollut laulu vaan tanssi. Innostuin bale-tista ja steppaamisesta melkein heti kun opin kävelemään. Äiti vei minut aina viikonloppuisin tanssitunneille 20 minuutin ajomatkan päähän

Prescotiin. Minulla ei ole muistikuvia ensimmäisestä näytöksestäni, jossa kuulemma esitin pupua. Taisin jo silloin lumoutua spottivaloista, mutten ehkä sen enempää kuin muutkaan lapset, jotka siihen aikaan päätyivät tanssitunneille.

Ensimmäiset elinvuoteni olivat onnellisia. Äiti, isä, musiikki ja tanssi. Valokuvien lapsen elämä oli aika hienoa.

Pari viikkoa hopeariemujuhlan jälkeen matkustimme lomalle Korfulle, mikä oli siihen aikaan epätyypillistä, koska ihmisillä ei ollut varaa ulkomaanlomiin. Isällä pyyhki hyvin, ja äidilläkin oli vakiopesti viitena iltana viikossa, joten rahaa riitti matkaan. Uin paljon meressä ja sain uusia parhaita kavereita, joita en matkan jälkeen enää koskaan tavannut. Mutta samalla kun otin kaiken ilon irti rantalomasta, vanhempani kävivät vakavampisävyisiä keskusteluja.

Korfussa kesällä 1975 äiti ja isä keskustelivat eroamisesta.

Isä harasi vastaan, ja he yrittivät vielä vuoden saada suhteen toimimaan, mutta valitettavasti liitto oli ohi, kuten myös siihen asti idylliseltä vaikuttanut lapsuuteni.

”Muutamme Alice-mummin luokse”, äiti sanoi kesäkuussa 1978, kun lähdimme Kendal Drivelta viimeisen kerran. Vain hetkeä aiemmin olin asunut äidin ja isän kanssa paritaloasunnossa Rainhillissä, mutta yhtäkkiä olin muuttanut äidin kanssa Whistonin Stone Hay Estateen isovanhempien luokse. Ilman isää.

En enää koskaan asunut isän luona. Eikä minulla ollut kotona molempia vanhempia. Itse asiassa en ollut kolmeentoista vuoteen missään niin, että paikalla olisivat olleet sekä isä että äiti.

En voinut käsittää sitä silloin, mutta kuten totesin myöhemmin kapaleessa ”Never Be the Same Again”, mikään ei enää ollut ennallaan. *Minä* en ollut enää ennallani.

• • •

Aivan mummin talon takaa alkoi hautausmaa, ja oli ihanaa käydä sen yhteydessä olevassa kirkossa joululaulukonserteissa. Uudessa kodissani oli myös kunnollinen äänentoistojärjestelmä, tyylikäs 60-luvun matalaan sohvapöytään integroitu soitin. Mummi rakasti Perry Comon ja Glenn Millerin kaltaisia pehmeä-äänisiä mieslaulajia – ”A String of

Pearls” ja ”In the Mood ”– ja oli mahtavaa tanssia olohuoneessa hänen musiikkinsa tahtiin.

Minut mummi hemmotteli piloille, mutta äidille lapsuudenkotiin palaaminen oli rankkaa. Hänen vanhempansa eivät pitäneet siitä, että äiti oli eronnut. Sellaista ei vain tehty 70-luvulla, ja he varmasti miettivät kuumeisesti, mitä naapurit mahtoivat ajatella siitä, että Joan on palannut kotiin pikkuisen kanssa. Naapurikyttäjillä oli kissanpäivät.

Äidin kotona oli ankara kuri, ja erityisen tiukkoja oltiin äidille, joka oli kolmesta lapsesta keskimäinen ja ainoa tyttö. Hän oli aina kokenut olevansa outolintu siksi, että tahtoi laulaa, mitä ”kiltit” tai ”kunnolliset” tytöt eivät siihen aikaan tehneet. Musiikki oli kundien juttu. Siihen aikaan oli melko tavanomaista verrata laulajia ja näyttelijättäriä seksityöläisiin. Äiti ei kuitenkaan piitannut muiden mielipiteistä. Hän oli rakastunut laulamiseen jo pikkutyttönä eikä antanut minkään pidätellä itseään. Hän alkoi esiintyä bändeissä jo neljätoistavuotiaana. Vincent-pappa oli repiä pelihousunsa. Kerran kun äiti oli treenaamassa jonkun puutarhavajassa, pappa sai vihiä, polki pyörällä paikalle, antoi äidin kuulla kunniansa ja käski juoksemaan kotiin pyörän rinnalla.

Äidissä oli kuitenkin kapinahenkeä, eikä hän koskaan taipunut. Yhdeksäntoistavuotiaana hän lähti Saksaan kiertueelle esiintymään sotilaille armeijan tukikohtiin. Siellä asiat menivät kuitenkin pieleen. Muut bändin jäsenet hylkäsivät äidin ja astmaatikkorumpalin taskut tyhjinä johonkin surkeaan läävään. Äidin oli pakko pirauttaa kotiin ja pyytää apua päästäkseen takaisin Liverpooliin. Hän palasi häntä koipien välissä ja sai varmasti isältään kunnon ripityksen.

Perin äidiltä muutakin kuin vain rakkauden musiikkiin ja esiintymiseen. Äitini lailla minulla on seikkailunhalua ja tahtoa menestyä hinnalla millä hyvänsä. Minäkin muutin jo nuorena pois kotoa tavoitellakseni unelmiani.

Asuimme mummolassa Huytonissa nelisen kuukautta, kunnes kaupunki lopulta tarjosi meille oman asunnon. ”Kämpä on 20 minuutin ajomatkan päästä mummilta Merseyjoen toisella puolella”, äiti selitti innoissaan. ”Muutamme paikkaan nimeltä Runcorn.” Olin surullinen, kun jouduin muuttamaan pois Alice-mummin ja Vincent-papan luota, ja taisi se isovanhempiakin harmittaa. Olin nauttinut täysin rinnoin

suuresta seikkailustani uudessa kodissa, jossa sain nukkua samassa huoneessa kuin äiti ja viettää paljon aikaa mummin ja papan kanssa.

Emme kuitenkaan voineet jäädä ikuisesti asumaan heidän luokseen, joten 30. syyskuuta 1978 pakkasimme vähäiset kampeemme – pienen vaatelaukun, lulut ja äidin kitaran – ja lähdimme Runcorniin, missä elämä oli ihan toisenlaista ja edessä oli monia mullistuksia.

Uusi kotimme sijaitsi Runcornin Southgate Estatessa, osoitteessa Falcons View 274A. Se oli ihan eri maailmasta kuin Kendal Drive. Muutimme kolmen makuuhuoneen paritaloasunnosta hyvältä alueelta kahden makuuhuoneen kaupungin kämppään aika huonomaineiselle alueelle.

Southgate Estaten oli suunnitellut kuuluisa arkkitehti James Stirling, ja esittelypuheen mukaan se oli ”modernistinen kunnallinen asuinalue”. Kotimme oli vasta valmistunut, kun muutimme taloon loppuvuonna 1978 yhdessä 6 000 muun ihmisen kanssa, jotka asettuivat asumaan kompleksin 1 500 asuntoon. Hitto, miten kamalalta siellä näytti! Asuinalue koostui harmaista betonilaatikoista, joiden siniset, keltaiset ja oranssit julkisivut olivat kuin legomaailmasta. Joka kerroksessa oli suuret pyöreät ikkunat kuin laivassa. Kutsuimme paikkaa Lähiöksi, Pesukoneeksi ja Legolandiksi.

Joka suuntaan rönsyilevän karun asuinalueen ylätasolla kulki kävelykatuja, jotka johtivat läheiseen Runcornin ostoskeskukseen ja muualle kaupunkiin. Kuten monissa muissa siihen aikaan rakennetuissa lähiöissä, myös Runcornin kävelykaduilla huumekauppa kukoisti. Siellä oli myös kätevää ryöstää ihmisiä. Kahdeksankymmentäluvulla tilanne paheeni entisestään, ja lopulta lähiötä alettiin purkaa vuonna 1990.

Olosuhteet olivat kaikin tavoin erilaiset kuin aiemmissa kotipaikoissani, mutta lapsena kaikkeen tottuu.

Sporty Spice sai alkunsa näihin aikoihin, kun tutustuin lähiön lapsiin. Sain helposti kavereita. Sängylimme ympäröivä räkä nokasta valuen irtokarkkipussit kädessä.

”Katsokaa, katsokaa”, huusin merkittömissä verkkareissani (äidillä ei ollut mitenkään varaa Adidakseen) samalla kun pompin leikkipaikan nojapuilla talojen edustalla. Siihen aikaan leikkipuistotkin tehtiin kovasta betonista eikä telineitä tai alustaa ollut pehmustettu. Hiekkalaahtikot olivat täynnä koirankakkaa ja kissanpissaa. Emme me innokkaat

voimistelijanalut kuitenkin sellaista mieltineet, kun kiepuimme ympäri tankoa ja olimme vain pienen horjahduksen päässä teho-osastolta. ”Et varmana osaa tätä”, naureskelimme, kun roikuimme telineissä yhdellä jalalla ja kieputimme vartaloa pelottavan nopeisiin kuperkeikkoihin ja takaperinvoltteihin, joiden päätteeksi laskeuduimme suoraan armottomille betonilaatoille. Kehittelimme kokonaisia liikesarjoja ja marssimme sitten kouluun polvitaiepet hankaumista helakanpunaisina.

Lähiössä riitti tekemistä. Opin ajamaan rakasta sinistä Raleighiani apupyörillä, ja valkoinen muovinen eväslaatikko kulki tarakalla. Poljinkin Legolandin betonisia jalkakäytäviä niin kovaa kuin jaloista lähti. Kun luovuin apupyöristä, kaaduin usein, ja polvet ja kämmenet olivat koko ajan ruhjeilla.

Vietin kaiken aikani ulkona. Tuolloin ei vielä ollut tietokoneita ja puhelimia, jotka olisivat kilpailleet huomiostani. Telkkarissakin oli vain kolme kanavaa vuoteen 1982 asti, jolloin Channel 4 aloitti toimintansa. Sen ajan surkeista pikkuruisista mustavalkoisista töllöttimistä ei sitä paitisi aina edes saanut kuvaa näkyviin. Telkkarin kylkeä piti jatkuvasti läimä, jotta häiriöraidat häviäisivät, ja antennia säätää, jotta kuva edes tulisi näkyviin.

Ainoat lastenohjelmat näytettiin arki-iltapäivisin neljän ja puoli kuuden välillä sekä lauantaisin aamuyhdeksästä puoleen päivään. Sen jälkeen tuli urheilua. Nykyään on ihan toisenlaista, kun on olemassa kokonaisia lasten televisiokanavia ja suoratoistopalveluita. Luojan kiitos, että CBeebies ja YouTube olivat olemassa, kun tyttäreni Scarlet oli pieni. Näytön jatkuva tuijottaminen saa meidät kuitenkin ehkä menettämään jotain puolia maailmasta.

Lauantaaamun ohjelmien ja *Top of the Popsin* lisäksi en katsonut telkkaria paljonkaan. Minulla oli kavereita, koulua ja tanssia. Tai oikeastaan oli *ollut* tanssia.

Yhdessä vaiheessa äidillä ei enää ollut varaa tanssitunteihin. Raha oli tiukassa, joten minun täytyi luopua baletti- ja steppitunneista, kun muutimme pois Kendal Drivelta. Eikä kysymys ollut vain tuntien hinnasta vaan myös matkustamisesta sinne bussilla tai autolla. Minulle täytyi myös ostaa balettitossuja ja trikoita, ja tutkinnot maksoivat erikseen. Se oli äidille liikaa. Niin kovasti kuin tahdoinkin tanssia, se ei ollut mahdollista.

Kun aloitin Southgaten esikoulun, äidillä oli niin vähän rahaa, että sain kouluruoan ilmaiseksi. Raha ei koskaan loppunut kokonaan, mutta kaikki ylimääräinen – kuten tanssitunnit – oli pakko karsia pois. Minulla oli koulupuku ja muutama muu vaatekerta, joita käytin kotona tai kaupoilla. Ne olivat ehtaa kasarikuvastoa – farkkumekko ja himmeän vaaleanpunainen lyhythelmainen collegepusero olkatoppauksilla ja myöhemmin suurin suosikkiasuni: Liverpool FC:n verkkaripuku. Käytin sitä koko ajan. Onko siis yllättävää, että sain myöhemmin lempinimen Sporty? Ei minusta!

Minusta ei koskaan tuntunut, että olisimme olleet köyhiä tai eläneet kädestä suuhun, koska kaikki ympärillämme elivät samassa tilanteessa. Tiesin kuitenkin, ettemme olleet rikkaita. Korjasimme, teimme itse ja muokkasimme melkein mitä tahansa tavaroita.

Samalla kun juoksentelin ulkona uusien kaverien kanssa ja tempuilin telineissä, muistin, miten paljon olin rakastanut tanssitunteja Prescottissa. Toistaiseksi ulkoilu lähiössä oli ainoa fyysinen harrastukseni. Halusin epätoivoisesti taas tanssimaan.

Vuosien varrella mietin lukemattoman monta kertaa: ”Jos vain saan äidin ja isän palaamaan yhteen, kaikki on taas hyvin.”

Meillä ei ehkä ollut paljon rahaa, mutta kuten sanoin, musiikkielämämme oli rikasta. Muistan, miten viisivuotiaana nukahdin seinän takaa olohuoneesta kuuluvaan bassonsoittoon, kun äidin bändi harjoitteli. Musiikkia oli aina ympärilläni.

Kerran eräs laulaja sai minut haukkomaan henkeäni.

Kävimme aina lauantaiaamuisin äidin kanssa tekemässä viikon ostokset. Hän vei minut ensin Kwik Save -lähikauppaan, kunnes viimein koitti reissun kohokohta: konditoria. Se oli aivan tavallinen paikallinen liike. Tämä tapahtui helmikuussa 1978, enkä ollut vielä edes neljävuotias. Astuimme kiireen vilkkaa sisään lämpimään konditoriaan, ja odottaessamme radiosta soi eräs kappale. Kuulin ensin flyygelin häkellyttävän kauniin kilinän ja sitten laulajan, jollaista en ollut kuullut koskaan ennen. Musiikki kuulosti melkein lapselliselta, mutta tosi teatraaliselta ja ihan erilaiselta kuin mikään, mitä olin kuullut äidin kuuntelevan tai laulavan. ”Out on the wily, windy moors, we’d roll and fall in green.” Jähmetyin suklaaleivosten eteen enkä reagoinut, kun äiti yritti ravistella minut hereille ja kysyä, mitä haluaisin. Korvissani kaikui vain:



Melanie C kertoo
vihdoin koko huiman
elämäntarinansa ja kuvaa
elävästi, millaista elämä
todella oli Spice Girlsissä
ja sen jälkeen. Teos on
koskettava, inspiroiva ja
viihdyttävä – sekä taatusti
täynnä mimmien energiaa!


minerva

78.993 www.minervakustannus.fi



MIX
Paperi | Tukee
vastaullista metsänhoitoa
FSC® C021394

ISBN 978-952-375-795-0



9 789523 757950